

Nastop najmlajših

Deseta obletnica nove šole in vzgojno varstvene enote Horjul

V petek, 22. maja, je bila v prostorih osnovne šole v Horjulu svečana proslava desete obletnice nove šole, ki je bila zgrajena iz samoprispevka ljubljanskih občin in desete obletnice VVE, ki deluje v okviru šole. Ob tej priložnosti je bila na zunaj stavba vrta temeljito obnovljena in je sedaj lahko kraju v ponos.

Osrednje proslave, ki je bila v jedilnici šole, so se udeležili številni predstavniki družbenopolitičnih organizacij in delovnih organizacij kraja, predstavniki zavoda za šolstvo, občine Ljubljana Vič-Rudnik, zdravstvenega doma, postaje milice, JLA iz Vrhnike, narodni heroj Rudolf Hribernik-Svarun, učitelji, ki so nekaj poučevali na šoli in še nekateri drugi gostje.

V kulturnem programu so nastopili učenci šole in otroci iz vrta z duhovito izbranimi recitacijami, oba šolska pevski zbora in skupina izraznega plesa.

Predsednica komiteja za družbene dejavnosti občine Ljubljana Vič-Rudnik Tatjana Brank je v svojem

govoru orisala pomen in uspehe ter težave, ki jih imajo pedagoški delavci pri doslednem izvajanju in realizaciji vzgojno izobraževalnega programa.

V okviru te proslave so odprli v telovadnici šole razstavo izdelkov učencev šole in predstavniki vseh 26 dejavnosti, ki popestrujejo življenje in delo učencev na šoli.

Na koncu sta ravnateljica osnovne šole Jožica Mlakar in predsednica sveta šole Marija Bizjan podelili priznanja posameznikom, društvom in delovnim organizacijam, ki na kakršen koli način pomagajo šoli oziroma sodelujejo z njo pri uresničevanju njenega programa.

Priznanja so prejeli: oddelek PM Horjul, ZRVS, lovski društva, gasilsko društvo, Zdravstveni dom Vič, Zavod za šolstvo, ZPM Vič Rudnik, komite za družbene dejavnosti, Iskra-merilna elektronika Horjul, Rudolf Hribernik-Svarun, Anica Pogorelec, dr. Jolanda Lavrenčič in Marija Kometl.

FRANCE BRUS

Potujoča razstava šolskih glasil

Občinski ZKO - ZPM sta pripravila potujočo razstavo šolskih glasil iz vseh osnovnih šol, nagrajena republiška glasila in zbrane spise iz Srečanj z domišljijo. Poslala jo je vsem osnovnim šolam občine ob odhodu štafete iz Slovenije in za praznik mladosti.

Organizatorje je vodila misel, da bi spodbudili pri učencih ustvarjalne sposobnosti za svobodno in pravilno rabo slovenskega jezika, da bi dobra beseda postala del njihovega življenja, želje po lepem. Da bi lahko svoje ustvarjalne težnje primerjali z otroki drugih šol in se zlasti z nagrajenimi glasilom republike Slovenije. Da bi se med seboj bolje spoznali. Pesnica Saša Vegri pa je razstavi na pot zapisala: »...Bistveno za vsako glasilo, ki ga ustvarjajo mladi, je dvojce: sproščena ustvarjalna domišljija sodelavcev ter posluh in velika mera razumevanja s to domišljijo pri mentorjih glasila...«

S svojimi glasilji je sodelovalo vseh štirinajst šol občine. Razstava je bila v trinajstih šolah in je imela velik odmev. Skoraj na vseh šolah so zapisali, da je bila razstava dobra oblika spoznavanja in povezovanja osnovnošolcev. Dobil so veliko pohval in marsikatero novo idejo. Vseč jim je bila zlasti likovna oprema nagrajenih glasil. Izanci so med drugim zapisali: »Lepo in prijetno je z besedo izraziti tisto, kar čutiš, doživljaš, vidiš...«

Nekateri niti niso vedeli niso, da izhaja v naši občini toliko šolskih glasil. OŠ Levstikove brigade: »Učenci in učitelji navdušeni nad razstavo«. Pozdravljajo tudi pobudo, da bi se glasila zbirala na enem mestu. Bilo je tudi nekaj kritičnih pripomb; npr. da nekateri sestavki niso čisto samostojno napisani in sproščeni, kakor so vajeni oni sami (OŠ Franc Leskošek-Luka). Dajejo tudi pobudo za stalno razstavo glasil; ogledali bi si lahko tudi starši in ostali občani. Pravzaprav se niti ne zavedamo, kako

pomembna so šolska glasila. Tu so; nekako zbrska vsaka šola denar, učitelji in prizadejni mentorji delajo. Ne pomislimo niti, da ima vsak otrok, nadarjen ali manj nadarjen, možnost nekaj napisati; o sebi, sošolcih, sovaščanih, o kraju ali zapisati svoje čisto drobne a tako pomembne stiske ob pravilnem vodenju učitelja, ki mora otroku pustiti njegov otroški izraz; neverjetno koliko zanimivih stavčnih zvez, besed in drugega najde učitelj v otroških spisih. Kako se večina trudi za pravopis... Da ne govorimo o neverjetni paleti vsebin, raziskovalnih težnjah mladih, njihovega čustvenega sproščanja in težnje po lepem. Večina otrok ne bo imela nikoli več v življenju take edinstvene in pomembne priložnosti. Saj učitelji ne težimo za tem, da bi iz vsakega otroka napravili literata ali likovnega ustvarjalca. Sploh ne. Naš cilj je oblikovati vsestransko kulturno osebnost, ki se bo znala tudi svobodno in sproščeno ter pravilno izražati tako pisno kot ustno. In bo razumela, da človek ne živi samo od kruha. In še na rob našim slepim in slabovidnim osnovnošolcem. Tako malo jih je, za dva osnovnošolska razreda, pa jim niti na misel ne pride, da ne bi imeli svojega glasila, ki izide dvakrat na leto in ki mu nikoli ne manjka spisov in risbic. Skoraj vsak se oglasi; želi, da bo njegova misel, predvsem doživetje, v glasilu. Ganiljivo je kako se, tudi skoraj slepi, trudi, da bi narisal delček narave, svojega sošolca ali karkoli, kar komaj dobro zaznava z očmi. Zelo jih zanimajo pripovedi nekdanjih učencev zavoda; njihova pota v življenju in zlasti, kaj vse slepi lahko doseže.

Učenci OŠ Oskar Kovačič so celo zapisali, da jim je všeč glasilo Zavoda za slepo in slabovidno mladino. Hvaležni smo organizatorjem za razstavo.

Marija Golob

NA OBISKU V ZAVODU ZA SLEPO IN SLABOVIDNO MLADINO

»Otroci se pri nas počutijo kot doma«

»Ja, veste, tu pri nas je zdaj vse drugače kot prej,« je bil ves prijazen in živahno sproščen Stane Florjančič, ravnatelj Zavoda za slepo in slabovidno mladino na Jamovi, ko smo se pojavili prav sredi najživahnejšega vsakodnevnega vrveža in so zunaj pri sosednji stavbi krovci pravkar odstranjevali staro navlako. »Ravnokar smo končali z adaptacijo našega poslopja in zdaj resnično postajamo sodobni dom z vsem udobjem, ki ga pač lahko nudi stara stavba. Tu imajo otroci odslej na voljo ne samo prostore za bivanje in učenje, ampak tudi ambulanto, pralnico in skladišča - pač vse, kar sodi k njihovi oskrbi. Seveda je bilo treba temu primerno v celoti obnoviti tudi inštalacije, pa kanalizacijo in elektriko, saj je bilo vse dotrajano. Dom je bil namreč prvotno notredamski samostan, zgradili pa so ga še pred dobrimi petdesetimi leti.«

Vonj po sveže obnovljenih prostorih, po sadolini in najrazličnejših lakih, je vel malodane iz vseh prostorov, in človek je imel v resnici občutek, ko da je vstopil v poslopje, ki so mu vdahnili novo življenje. Dečki in deklice so prihajali in odhajali,

vsil nekam zasanjani, ko da bi srkali iz tistih hodnikov edino svetlobo tega sveta, in ni bilo ne nesrečnih obrazov in ne topih pogledov, pa čeprav se je kdo le s težavo tipal med stoterimi vrati.

»Pod isto streho so zdaj oboji, dečki in deklice,« je povedala v skupnem pomenku tudi Jožica Klun, učiteljica in koordinatorka interesnih dejavnosti. »Za deklice smo uredili posebne prostore pod streho, ki so bili pred tem popolnoma neuporabni. Otroci (skupaj 72 s predšolskim oddelkom) tu živijo praktično čez celo leto, le ob vikendih se vračajo domov. Želimo namreč, da so čimbolj povezani z njihovim domačim okoljem, s starši in svojci, sicer jih to okolje potem ne bo sprejelo. Zanimivo pa je, da se ti otroci potem vsaki radi vračajo v naš dom. Kako tudi ne, saj imajo tu precej širši krog prijateljev kot doma.«

Po besedah Jožice Klun, je vsak učenec zavoda vključen vsaj v pet interesnih aktivnosti, nekateri pa tudi tja do petnajst. Pri tem so oblikovani v manjše skupine, tako da se učitelj ali mentor lahko posveča slehernemu med njimi. V ta namen

IZ VVZ PODPEČ

S pomočjo staršev do znanja

Vrtec in Podpeči slavi letos 7 obletnico, odkar je sprejel otroke. Rada bi predstavila naše delo in življenje otrok v tej zdaj že premajhni hiši.

Kot vzgojno izobraževalna ustanova skrbimo za to, da otroci pridobijo čimveč znanj o predmetih in pojavih v svoji okolici, največ seveda z neposrednim opazovanjem in lastno aktivnostjo otrok, v zadnjem času pa tudi s kotičkom poizkusov oziroma eksperimentalnim kotičkom. Tu se dogaja marsikaj: od spoznavanja klitja rastlin pa do spoznavanja plinov, ki so v zraku. Tu ugaša sveča pokrita s kozarcem in se napihne balon nataknen na steklenico kisle vode. Tu poizkušamo kaj v vodi plava in kaj se potopi, gledamo skozi leče in spoznavamo lastnosti različnih materialov. Stredstva za vzgojno delo so skopo odmerjena zato nam starši velikokrat priskočijo na pomoč s tem, ko prinašajo v vrtec različne odpadne materi-

ale iz svojih DO in stare predmete iz svojih domov (pokvarjene likalnice, sušilec za lase, stare posode, obleke, knjige, epruvete...). Tu in tam se najde kakšen neuporaben pisalni ali računski stroj, pa tehtnica... Mi v vrtcu pa vse to uporabimo pri igrah.

Papirja porabimo na tone in tudi tu nas starši oskrbujejo z računalniškimi in pisarniškim papirjem. Seveda porisan papir ne konča v košu za smeti ampak ga zbiramo, prodamo in s tem denarjem omogočimo otrokom lep spomladanski izlet, kupimo lonček za rože ali lak, da prelakiramo staro omaro, ki jo je babica podarila vrtcu.

Starši nam veliko pomagajo in pocienijo delo v vrtcu, zato se jim zahvaljujemo in si želimo tako dobrega sodelovanja še naprej.

KATARINA SUSMAN

Naši pevci v Slovenski filharmoniji

»Kljub težkim preizkušnjam ni slovenska pesem nikdar zamrla. Niti takrat, ko je grozilo uničenje naroda, ki se je stoletja boril za svoj obstoj. Nasprotno pesem nas je reševala, s pesmijo na ustih so se delavci borili za svoje pravice, z njo so umirali naši borci in talci, s pesmijo so zmagovali. In še več, trpljenje je ustvarilo najlepše in najdragocenejše bisere, ter obogatilo zakladnico ljudskega petja...« (iz uvodnih besed Angele Kežjar, področne sekretarke OS ZSS)

Polna dvorana, topel aplavz, cvetje, priznanja zborovodjem: dragemu gostu Radovanu Gobcu, debutantki Jelki Kovačič, priljubljenemu Venčeslavu Zadravcu, nestorju Mirku Gorenšku, Miru Rozmanu in Antonu Glavanu, pa izvrstnim zborovodkinjam, zavzetim in nepopustljivim Cilki Čermelj, Tatjani Požar, Vidi Kopač in Sonji Sojer, pa Jožetu Gačniku in profesorju Janezu

Boletu - o vtistih o tem kulturnem dogodku nam pripovedujejo nekateri poslušalci BRANKO DOBRAVC, sekretar ZKO mesta: ZKO Ljubljana Vič Rudnik je ena tistih zvez, ki zelo uspešno izvaja pobude ljubljanskega pevskega združenja: na občinsko revijo so povabili mešana pevski zbor Tine Rožanc z zborovodjem Radovanom Gobcem. Taka sodelovanja so zelo dobrodošla, kajti žal, zelo so redka. SLAVKO SLAK predsednik OK ZSSM: Vse te akcije so mi -všeč, saj sodeluje veliko mladih. Program koncerta v Filharmoniji mi je ugajal, mogoče je bil le malo predolg. Iskreno podpiram take akcije. Lajkovčani so bili posebej še navdušeni nad pevskim zborom iz Brezovice. TATJANA BRANK, predsednica OK za družbene dejavnosti: Zame je bilo veliko presenečenje poslušati tako izvrstne pevce. Prav je, da nastopijo tudi tisti, ki se šele uvajajo. To jih bo animiralo, saj je na splošno nivo dokaj visok. RAJKO NAJZER, sekretar OK ZKS: Predvsem me je razveselila številčnost in množičnost. Razveseljivo je, da poleg slovenske pesmi slišiš tudi pesmi iz jugoslovanske in svetovne zakladnice. In to dobro pripravljene in izvedene. Bil sem spremljevalec delegatov iz pobratene občine Lajkova: delegacija je izrazila globoko priznanje tej vrsti poustvarjalnosti. Bil so presenečeni, da tako lepo zveni zborovsko petje tudi iz neprofesionalnih gl.

SLAVKO MIHELČIČ, skladatelj: Tudi na druge revije hodim, zato lahko ugotovim, da je pevska kultura na Viču na dokaj visoki stopnji. Revija v Slovenski filharmoniji je zelo uspešna. Pa še to: pevska podajanja je globoko občuteno. Cestitam! BARBARA SICHERL-KOFOL, profesorica glasbe: O trudu, naporih in odrekavanju, ki so potrebni ne kaže govoriti, ker jih pozna in ceni le tisti, ki je v teh pripravah kdaj sodeloval. Razveseljivo je, da je pevec, ki so pripravili z veseljem sodelovati veliko (kritično pa je stanje zborov srednjih šol), čeprav je še zmeraj veliko zgolj ljubiteljskega prepevanja, ki se bori z osnovami intoniranja, zlitosti glasov, ritmično strukturo in programskim izborom. Še vedno prevladuje doba čitalnic pred delom sodobnih avtorjev, ki so v programih le redkost. Revija zborov občine Vič Rudnik predstavlja premik v smeri napredovanja zborovske kulture. Cilka Čermelj, Tatjana Požar, Sonja Sojer so s svojimi zbori dokazali resen in predvsem strokoven pristop do dela. Ne nazadnje velja kot vzor omeniti nastop zbora pod vodstvom profesorja Janeza Boleta. MILKA PEČNIK, pevka: Razočarani smo bile, ker dvorana ni bila okrašena. Po prireditvi pa smo pogrešali družabno srečanje. CVETKO BUDKOVIČ, profesor glasbe: Že 25 let spremljam zborovsko kulturo pod Krimom, Polhograjskimi Dolomiti in na prostornih ravninah Barja. Iz leta v leto se dviga množičnost in kvaliteta. To je redki primer tako velikega vzpona zborovske dejavnosti. Pevcem in zborovodjem velja izreči iskrene čestitke, pri tem pa ne smemo pozabiti na tehnično in strokovno vodstvo delavcev pri organizaciji teh koncertov. Nekateri zbori so dosegli zavidljivo stopnjo umetniškega podajanja (tako na primer zbor iz Brezovice), drugi pa k temu z vso odgovornostjo stremijo. ANGELCA KEŽJAR, sekretarka ZSS OS: »Prav zato je umetniško, ljubiteljsko in drugo udejstvovanje delovnih ljudi tista vez, ki krepi in jača notranjo kulturo - srčno kulturo. To pa moramo negovati, kajti srčna kultura ni naprodaj, dobimo jo v dar, vcepi nam jo rod pred nami zato, da oplenjeni prenesemo znanjem. V tem je naša obveza.«

POGOVARJALA SE JE JASNA ŠKRINJAR

Krištofova galerija v Horjulu

V petek, 15. aprila, so na osnovni šoli I. bataljona Dolomitskega odreda v Horjulu svečano odprli stalno razstavo trindvajsetih olj in risb domačega slikarja Franca Zapeta-Krištofa. Slike, ki jih je Krištof podaril osnovni šoli, niso zanimive zgolj za učence, temveč predstavljajo kulturno znamenitost za vse obiskovalce Horjula.

Ob otvoritvi galerije, so v kulturnem programu nastopile pevske skupine šole.

FRANCE BRUS

vrtnicu mladega kipečega kolektivnega življenja, pojavil zveličavni napis starega Shakespeara: »Edina tema, ki obstaja je neznanje!«

BRANKO VRHOVEC

Otroci zavoda pri delu